

Praslea cel voinic si merele de aur

A fost odata ca niciodata etc.

Era odata un împarat puternic si mare si avea pe lângă palaturile sale o gradina frumoasa, bogata de flori si mestesugita nevoie mare! Asa gradina nu se mai vazuse pâna atunci, p-acolo. În fundul gradinii avea si un mar care facea mere de aur si, de când îl avea el, nu putuse sa manânce din pom mere coapte, caci, dupa ce le vedea înflorind, crescând si pârguindu-se, venea oarecine noaptea si le fura, tocmai când erau sa se coaca. Toti paznicii din toata împaratia si cei mai alesi ostasi, pe care îi pusese împaratul ca sa pândeasca, n-au putut sa prinza pe hoti. În cele de pe urma, veni fiul cel mai mare al împaratului si-i zise:

- Tata, am crescut în palaturile tale, m-am plimbat prin asta gradina de atâtea ori si am vazut roade foarte frumoase în pomul din fundul gradinii, dar n-am putut gusta niciodata din ele; acum a dat în copt, da-mi voie ca noptile astea sa pazesc însumi, si ma prinz ca voi pune mâna pe acel tâlhar care ne jefuieste.

- Dragul meu, zise tata-sau, atâtia oameni voinici au pazit si n-au facut nici o isprava. Doresc prea mult sa vaz la masa mea macar un mar din acest pom care m-a tinut atâta suma de bani si de aceea, iata, ma înduplec si te las ca sa pândesti, macar ca nu-mi vine a crede ca o sa izbutesti.

Atunci fiul împaratului se puse la pânda o saptamâna întreaga: noaptea pândea si ziua se odihnea; iara când fu într-o dimineata, se întoarce trist la tata-sau si-i spuse cum priveghease pâna la miezul noptii, cum pe urma îl apucase o piroteala de nu se mai putea tine pe picioare, cum, mai târziu, somnul îl coplesi si cazu ca un mort, fara sa se poata destepta decât tocmai când soarele era radicat de doua sulite, si atunci vazu ca merele lipsesc.

Nepovestita fu mâhnirea tatalui sau, când auzi spuindu-i-se asta întâmplare.

De sila, de mila, fu nevoit a mai astepta înca un an, ca sa faca si voia fiului sau celui mijlociu, care cerea cu staruinta de la tata-sau ca sa-l lase si pe dânsul sa pândeasca, si se lega ca el va prinde pe hotii care îi faceau atâta întristare.

Timpul veni, merele începura a se pârgui; atunci fiul sau cel mijlociu pazi si el; dara pati ca si frate-sau cel mare.

Tata-sau, deznadajduit, pusese în gând sa-l taie; dar fiul sau cel mai mic, Prâslea, veni cu rugaciune catre tata-sau, si-i zise:

- Tata, atâtia ani l-ai tinut, ai suferit atâtea necazuri dupa urma acestui pom, mai lasa-l, rogu-te, si anul acesta, sa-mi încerc si eu norocul.

- Fugi d-aci, nesocotitule, zise împaratul. Fratii tai cei mai mari, atâti si atâti oameni voinici si deprinsi cu nevoile n-au putut face nimic, si tocmai tu, un mucos ca tine, o sa izbuteasca? N-auzi tu ce prapastii spun fratii tai? Aici trebuie sa fie ceva vraji.

- Eu nu ma încumet, zise Prâslea, a prinde pe hoti, ci zic ca o încercare de voi face si eu, nu poate sa-ti aduca nici un rau.

Împaratul se îndupleca si mai lasa pomul netaiat înca un an.

Sosi primavara: pomul înflori mai frumos si lega mai mult decât altadata. Împaratul se veseli de frumusetea florilor si de multimea roadelor sale, dara când se gândea ca nici în anul acesta n-o sa aiba parte de merele lui cele aurite, se caia ca l-a lasat netaiat. Prâslea se ducea adesea prin gradina, da ocol marului si tot planuia. În sfârșit, merele începura a se pârgui. Atunci fiul cel mai mic al împaratului zise:

- Tata, iata a sosit timpul; ma duc sa pândesc si eu.

- Du-te, zise împaratul; dara negresit ca si tu ai sa te întorci rusinat ca fratii tai cei mai mari.

- Pentru mine n-are sa fie asa mare rusine, zise el; fiindca eu nu numai ca sunt mai mic, dar nici nu ma leg ca sa prânz pe tâlhari, ci numai o cercare sa fac.

Cum veni seara, se duse, își lua carti de citit, doua tepuse, arcul si tolba cu sagetile. Îsi alese un loc de pânda într-un colt pe lângă pom, batu tepusele în pamânt si se puse între ele, asa cum sa-i vina unul dinainte si altul la spate ca, daca îi va veni somn si ar motai, sa se loveasca cu barba în cel de dinaintea lui si daca ar da capul pe spate, sa se loveasca cu ceafa în cel de dinapoi.

Astfel pândi pâna când, într-una din nopti, cam dupa miezul noptii, simti ca-l atinge încetisor boarea zorilor care îl îmbata cu mirosul sau cel placut, o piroteala molesitoare se alege de ochii lui; dara loviturile ce suferi

vrând să motaiașca îl deșteptara, și rămase priveghind până când, pe la revarsat de zori, un ușor fâșâit se auzi prin gradina. Atunci, cu ochii tinta la pom, lua arcul și sta gata; fâșâitul se auzi mai tare și un oarecine se apropie de pom și se apuca de ramurile lui; atunci el dete o sageata, dete doua și, când dete cu a treia, un geamat iese de lângă pom și apoi o tacere de moarte se facu; iară el, cum se lumina puțin, culese câteva mere din pom, le puse pe o tîpsie de aur și le duse la tatal său.

Niciodată n-a simțit împăratul mai mare bucurie decât când a văzut la masa sa merele de aur din care nu gustase niciodată.

- Acum, zise Prâslea, să cautăm și pe hot.

Dara împăratul, multumit că pipaise merele cele aurite, nu mai voia să știe de hoti. Fiul său însă nu se lăsa cu una cu doua, ci, arătând împăratului dăra de sânge ce lasase pe pământ rana ce facuse hotului, îi spuse că se duce să-l caute și să-l aducă împăratului chiar din gaura de sarpe. Și chiar de a doua zi vorbi cu frații lui că să meargă împreună pe urma hotului și să-l prinză.

Frații săi prinseseră pizma pe el pentru că fusese mai vrednic decât dânsii și cautau prilej ca să-l piarză; de aceea și voia bucuros să meargă. Ei se pregătira și pornira.

Se luara, deci, după dăra sîngelui și merse, merse, până ce iese la pustietate, de acolo mai merse oleacă până ce dete de o prăpastie, unde se și pierdu dăra. Ocolira împrejurul prăpastiei și văzura că dăra de sânge nu mai înainta. Atunci pricepura ei că în prăpastia aceea trebuie să locuiască furul merelor.

Dara cum să se lase înăuntru? Poruncira numaidecât vârtje și funii groase, și îndată se și gătira. Le asezara, și se lăsa fratele cel mare.

- Dara, zise el, când voi scutura frînghia, să mă scoateți afară.

Asa și făcua. După fratele cel mare se coborî cel mijlociu și făcu și el ca cel dintâi, atîta numai că se lăsa ceva mai în jos.

- Acum e rîndul meu să mă las în prăpastie, zise Prâslea, văzând că frații cei mari se codesc; când voi misca frînghia, voi mai mult să mă lasți în jos; și după ce vei vedea că frînghia nu se mai duce la vale, să puneti paznici să pazească și, când va vedea că frînghia se misca de lovește marginile groapei, să o trageți afară. Se lăsa și cel mai mic din frați și, de ce misca frînghia, d-aia îl lăsa mai jos, și-l lasara, și-l lasara, până ce văzura că frînghia nu mai sta întinsă, cum este când are ceva atârnat de capatul ei.

Atunci frații tinura sfat și ziseră:

- Să așteptăm până ce vom vedea dacă face vreo izbînda, și atunci, ori bine ori rău de va face, să-l pierdem, ca să ne curățim de unul care dânsul care ne face de rusine.

Prâslea ajunsese pe tarîmul cellalt, se uita cu sîfială în toate partile, și cu mare mirare văzu toate lucrurile schimbate; pământul, florile, copacii, lighioni altfel făptuite erau p-acolo. Deocamdată îi cam fu frica, dara, înmărmurindu-se, apuca pe un drum și merse până dete de niste palaturi cu totul și cu totul de aramă.

Nevăzând nici pui de om pe care să-l întrebe ceva, intra în palat, ca să vază cine locuia acolo. În pragul ușii îl întâmpina o fată frumusea, care zise:

- Multumesc lui Dumnezeu că ajunsei să mă văd om de pe tarîmul nostru. Cum ai ajuns aici, frate, îl întreba ea: aici este moșia a trei frați zmei, care ne-au răpit de la părinții noștri, și suntem trei surori și fete de împărat de pe tarîmul de unde ești tu.

Atunci el povesti în scurt toată istoria cu merele, cum a rănit pe hot și cum a venit după dăra sîngelui până la groapa pe unde s-a lasat în jos la ea, și o întreba ce fel de oameni sunt zmeii aceia și dacă sunt voinici.

Ea îi spuse apoi că fiecare din zmei și-a ales câte una din ele și le tot silește să-i ia de bărbați, iară ele se tot împotrivesc cu fel de fel de vorbe, cerându-le câte în luna și în soare, și ei se fac luntre și punte de le implinesc toate voile.

- Ei sunt în adevăr voinici, adaoga ea, însă cu vrerea lui Dumnezeu poate îi vei birui. Dara până una alta ascunde-te, vai de mine! undeva, să nu dea zmeul peste tine în casa lui, că e nabadaios și se face leu-paraleu. Acum e timpul când are să vină la prînz, și are obicei de arunca buzduganul cale de un conac și lovește în usa, în masă și se pune în cui.

N-apuca să isprăvească vorba, și se auzi ceva ca suiera, că lovește în usa, în masă, și buzduganul se arată și se azează în cui. Dara Prâslea lua buzduganul, îl azvârlă înapoi mai departe decât îl azvârlise zmeul; și, când era prin dreptul lui, îl atinse pe umere.

Zmeul, speriat, statu în loc, se uita dupa buzdugan, se duse de-l lua si se întoarce acasa. Când era la poarta, începu sa strige:

- Hâm! Hâm! aici miroase a carne de om de pe tarâmul cellalt; si, vazând pe fiul de împarat ce-i iesise înainte, îi zise: Ce vânt te-a adus pe aici, omule, ca sa-ti ramâie oasele pe alt tarâm?

- Am venit ca sa prinz pe furii merelor de aur ale tatalui meu.

- Noi suntem, îi zise zmeul; cum vrei sa ne batem? În buzdugane sa ne lovim, în sabii sa ne taiem, ori în lupta sa ne luptam?

- Ba în lupta ca e mai dreapta, raspunse Prâslea.

Atunci se apucara la trânta, si se luptara si se luptara, pâna când zmeul baga pe Prâslea în pamânt pâna la glezne; iar Prâslea se opinti odata, aduse pe zmeu si, trântindu-l, îl baga în pamânt pâna în genunchi si-i taie capul.

Fata, cu ochii plini de lacrimi, îi multumi ca a scapat-o de zmeu, si-l ruga sa-i fie mila si de surorile ei.

Dupa ce se odihni vreo doua zile, porni, dupa povata fetei, la sora-sa cea mijlocie care avea palaturile de argint.

Acolo, ca si la cea mare, fu primit cu bucurie; fata îl ruga sa se ascunza; iar el nu voi; ci, când veni buzduganul sa se aseze în cui, pe care îl aruncase zmeul ei cale de doua conace, el îl arunca mult mai îndarat, izbind si pe zmeu în cap; iara zmeul veni turburat, se lupta cu Prâslea ca si frate-sau cel mare, si ramase si el mort.

Fata, dupa ce îi multumi, îl povatui cum sa faca ca sa scape din robie si pe sora lor cea mica.

- Desi e mai puternic, zise fata, decât fratii lui pe care i-ai omorât, dar cu ajutorul lui Dumnezeu si mai ales ca e si cam bolnav din lovitura ce i-ai dat cu sageata când a vrut sa fure merele, nadajduiesc ca-i vei veni de hac. O saptamâna întreaga se desfatara împreuna cu amândoua fetele, si Prâslea, odihnindu-se de ostenele ce încercase, porni si catre zmeul de al treilea.

Vazând palaturile de aur în care locuia zmeul cel mic, ramase cam pe gânduri, dara, luându-si inima în dinti, intra înăuntru. Cum îl vazut fata, îl ruga ca pe Dumnezeu sa o scape de zmeu, care, zicea ea, e otarât ca, îndata ce se va face sanatos bine, sa o sileasca oricum sa se însoteasca cu dânsul.

Abia ispravise vorba si buzduganul, izbind în usa si în masa, se puse în cui. Prâslea întreba ce putere are zmeul si îi spuse ca arunca buzduganul cale de trei conace; atunci el îl arunca si mai departe, lovindu-l în piept.

Zmeul, turburat de mânie, se întoarce numaidecât acasa.

- Cine este acela care-a cutezat sa calce hotarele mele si sa intre în casa mea?

- Eu sunt, zise Prâslea.

- Daca esti tu, îi raspunse zmeul, am sa te pedepsesc amar pentru nesocotinta ta. Cum ai vrut, venit-ai; dara nu te vei mai duce cum vei voi.

- Cu ajutorul lui Dumnezeu, îi raspunse Prâslea, am eu ac si de cojocul tau.

Atunci se învoira sa se ia la lupta dreapta,

si se luptara,

si se luptara,

zi de vara

pâna seara;

iara când fu pe la namiez, se facura amândoi doua focuri si asa se bateau; un corb însa le tot da ocol, croncanind. Vazându-l zmeul îi zise:

- Corbule, corbule! ia seu în unghiile tale si pune peste mine, ca-ti voi da stârvul asta tie.

- Corbule, corbule! îi zise si Prâslea, daca vei pune peste mine seu, eu îti voi da trei stârvuri.

- Unde da Dumnezeu sa caza o asemenea tifla peste mine! Mi-as satura salasul întreg.

- Adevar graieste gura mea, îi raspunse Prâslea.

Corbul, fara a mai întârzia, aduse în unghiile sale seu, puse peste viteazul Prâslea, si prinse mai multa putere. Catre seara zise zmeul catre fata de împarat, care privea la dânsii cum se luptau, dupa ce se facusera iara oameni:

- Frumusica mea, da-mi nitica apa sa ma racelesc, si-ti fagaduiesc sa ne cununam chiar mâine.

- Frumusica mea, îi zise Prâslea, da-mi mie apa, si-ti fagaduiesc sa te duc pe tarâmul nostru si acolo sa ne cununam.

- Sa-ti auza Dumnezeu vorba, voinice, si sa-ti împlineasca gândul! îi raspunse ea.

Fata de împarat dete apa lui Prâslea de bau si prinse mai multa putere; atunci strânse pe zmeu în brate, îl ridica în sus si, când îl lasa jos, îl baga pâna în genunchi în pamânt; se opinti si zmeul, ridica si el în sus pe Prâslea si, lasându-l jos, îl baga pâna în brâu; punindu-si toate puterile, Prâslea mai strânse o data pe zmeu de-i pârai oasele si, aducându-l, îl trânti asa de grozav, de îl baga pâna în gât în pamânt si-i taie capul; iara fetele, de bucurie, se adunara împrejurul lui, îl luau în brate, îl sarutau si îi zisera:

- De azi înainte frate sa ne fii.

Îi spusera apoi ca fiecare din palaturile zmeilor are câte un bici, cu care loveste în cele patru colturi ale lor si se fac niste mere. Asa facura, si fiecare din fete avura câte un mar. Se pregatira, deci, sa se întoarca pe tarâmul nostru.

Ajungând la groapa, clatina frânghia de se lovi de toate marginile gropii. Paznicii de sus pricepura ca trebuie sa traga frânghia. Se pusera la vârtejuri si scoasera pe fata cea mare cu marul ei de arama.

Ea, cum ajunse sus, arata un ravasel ce-i dase Prâslea, în care scria ca are sa ia de barbat pe frate-sau cel mai mare. Bucuria fetei fu nespusa când se vazu iara pe lumea unde se nascuse.

Lasara din nou frânghia si scoase si pe fata cea mijlocie, cu marul ei cel de argint si cu o alta scrisoare, în care o hotara Prâslea de sotie fratelui celui mijlociu.

Mai lasara frânghia si scoase si pe fata cea mica: aceasta era logodnica lui Prâslea; însa marul ei cel de aur nu-l dete, ci îl tinu la sine.

El simtise de mai-nainte ca fratii sai îi poarta sâmbetele si, când se mai lasa frânghia ca sa-l ridice si pe el, dânsul lega o piatra si puse caciula dasupra ei, ca sa-i cerce; iara frati daca vazura caciula, socotind ca este fratele lor cel mic, slabira vârtejile si dete drumul frânghiei, care se lasa în jos cu mare iuteala, ceea ce facu pe frati sa creaza ca Prâslea s-a prapadit.

Luara, deci, fetele, le dusera la împaratul, îi spusera cu prefacuta mâhnire ca fratele lor s-a prapadit, si se cununara cu fetele, dupa cum rânduise Prâslea. Iara cea mai mica nu voia cu nici un chip sa se marite, nici sa ia pe altul.

Prâslea, care sedea doparte, vazu piatra care cazuse cu zgomot, multumi lui Dumnezeu ca i-a scapat zilele si se gândea ce sa faca ca sa iasa afara. Pre când se gândea si se plângea dânsul, auzi un tipat si o vaietare care îi umplu inima de jale; se uita împregiur si vazu un balaur care se încolacise pe un copaci si se urca ca sa manânce niste pui de zgripsor. Scoase palosul Prâslea, se repezi la balaur si numaidecât îl facu în bucatele.

Puii, cum vazura, îi multumira si-i zisera:

- Vino încoa, omule viteaz, sa te ascundem aici, ca, de te va vedea mama noastra, te înghite de bucurie.

Trasera o pana de la unul din pui si-l ascunsera în ea.

Când veni zgripsoroaica si vazu gramada aia mare de bucatele de balaur, întreba pe pui, cine le-a facut ast bine?

- Mama, zisera ei, este un om de pe tarâmul celalalt si a apucat încoa spre rasarit.

- Ma duc, le zise ea, sa-i multumesc. Ea porni ca vântul înspre partea încotro îi spusese puii ca a apucat omul.

Dupa câteva minute, se întoarse:

- Spuneti-mi drept, le zise, încotro s-a dus.

- Spre apus, mama.

Si într-o bucata de vreme, ca de când începui sa va povestesc, strabatu cele patru parti ale tarâmului de jos si se întoarse cu desert. Ea ceru ca numaidecât sa-i spuie. În cele mai de pe urma, îi zisera puii:

- Daca ti l-om arata, mama, ne fagaduiesti ca nu-i vei face nimic?

- Va fagaduiesc, dragii mei.

Atunci ei îl scoasera din pana si îl aratara; iara ea, de bucurie, îl strânse în brate si cât p-aci era sa-l înghita, daca nu l-ar fi acoperit puii.

- Ce bine vei sa-ti fac si eu, pentru ca mi-ai scapat puii de moarte?

- Sa ma scoti pe tarâmul celalalt, raspunse Prâslea.

- Greu lucru mi-ai cerut, îi zise zgripsoroaica; dara pentru ca tie îți sunt datoare mântuirea puilor mei, ma învoiesc la asta. Pregateste 100 oca de carne facuta bucatele de câte o oca una, si 100 de pâini.

Facu ce facu Prâslea, gati pâinile si carnea si le aduse la gura gropii. Zgripsoroaica zise:

- Pune-te dasupra mea cu merinde cu tot si, de câte ori oi întoarce capul, sa-mi dai câte o pâine si câte o bucata de carne.

Se asezara si pornira, dându-i, de câte ori cerea pâine si carne. Când era aproape, aproape sa iasa dasupra, pasarea uriasa mai întoarce capul sa-i mai dea de mâncare; dara carnea se sfârsise. Atunci Prâslea, fara sa-si piarda cumpatul, trase palosul si-si taie o bucata de carne moale din coapsa piciorului de sus si o dete zgripsoroaicei.

Dupa ce ajunsera dasupra si vazu ca Prâslea nu putea sa umble, îi zise zgripsoroaica:

- Daca nu era binele ce mi-ai facut si rugaciunea puilor mei, mai ca te mâncam. Eu am simtit ca carnea care mi-ai dat în urma era mai dulce decât cea de mai înainte, si n-am înghitit-o; rau ai facut de mi-ai dat-o.

Apoi o dete afara dintr-însa, i-o puse la loc, o unse cu scuipat de al sau, si se lipi. Atunci se îmbratisara, își multumira unul alteia, si se despartira; ea se duse în prapastia de unde iesisera si Prâslea pleca catre împaratia tatalui sau.

Plecând catre orasul în care locuiau parintii si fratii lui, îmbracat fiind în haine proaste taranesti, întâlni niste drumeti si afla de la dânsii ca fratii lui au luat de sotii pe fetele care le-a trimis el, dupa cum le hotarâse însusi, ca parintii lui erau foarte mâhniti de pieirea fiului lor celui mai mic, ca fata cea mica e îmbracata în negru si-l jeleste si ca nu voieste a se marita nici în ruptul capului, macar ca au petit-o mai multi fii de împarat; ca acum, în cele din urma, fratii lui i-au adus un ginere preafumos si ca o silesc cu totii sa-l ia si ca nu se stie de va putea scapa.

Prâslea, auzind de toate acestea, nu putin s-a întristat în sufletul lui si, cu inima înfrânta, a intrat în oras. Mai cercetând în sus si în jos, afla ca fata a zis împaratului ca, daca voieste sa o marite cu tânarul care i-l adusera, sa porunceasca a-i face si a-i aduce la odoare o furca cu caierul si fusul cu totul de aur si sa toarca singura, fiindca asa îi facuse si zmeul si asta îi placea mult. Mai afla ca împaratul chemase pe starostea de argintari si-i poruncise zicându-i: "Iata, de azi în trei saptamâni sa-mi dai gata furca care o cere fata mea cea mica; ca de unde nu, unde-ti stau picioarele, îți va sta si capul"; si bietul argintar se întoarce acasa trist si plângând.

Atunci Prâslea se duse de se baga ucenic la argintar.

Prâslea tot vazând pe stapânu-sau vaitându-se fiindca nu izbutise a face furca dupa porunceala, îi zise:

- Stapâne, te vad trist ca nu poti sa faci furca ce ti-a poruncit împaratul, iata mai sunt trei zile pâna sa se împlineasca sorocul ce ti-a dat; lasa-ma pe mine sa o fac.

Argintarul îl goni, zicându-i:

- Atâti meserii mari n-au putut sa o faca, si tocmai un trenteros ca tine sa o faca?

- Daca nu-ti voi da furca de azi în trei zile, raspunse Prâslea, sa-mi faci ce vei voi.

Atunci se învoira a-i da o odaie sa lucreze numai Prâslea singur, si pe fiecare noapte sa-i dea câte o traistuta de alune si câte un pahar de vin bun.

Argintarul îi ducea grija, fiindca, ascultând pe la use, n-auzea alt decât cum spargea la alune pe nicovala! Iara când fu a treia zi, el iese dis-de-dimineata din odaie cu furca pe tava, pe care o scosese din marul zmeului, ce era la dânsul, si o dete argintarului ca sa o duca fetei împaratului.

Argintarul nu mai putea de bucurie, si-i facu un rând de haine; iar pe la namiez, când venise slujitorii împaratului ca sa-l cheme la palat, el se duse si îi dete furca care torcea singura.

Dupa ce împaratul se minuna de frumusetea ei, dete argin- tarului doi saci de bani.

Fata, cum vazu furca, îi trecu un fier ars prin inima; ea cunoscuse furca si pricepu ca Prâslea cel viteaz trebuie sa fi ieseit dasupra pamântului. Atunci zise împaratului:

- Tata, cine a facut furca poate sa-mi faca înca un lucru pe care mi l-a adus la odoare zmeul.

Iara împaratul chema îndata pe argintar si-i porunci sa-i faca o closca cu pui cu totul si cu totul de aur, si-i dete soroc de trei saptamâni, si, daca nu i-o face-o, unde îi sta picioarele îi va sta si capul.

Argintarul, ca si de-lalt rând, se întoarce acasa trist; despretui ca si întâia oara pe Prâslea, care îl întrebase si de asta data; iara daca se întelesera la cuvinte, se învoira si lucrul se si savârsi cu bine.

Când vazu argintarul closca cloncanind si puii piuind, cu totul si cu totul de aur si ciugulind mei tot de aur,

înțelese ca trebuie să fie lucru maiestru.

Argintarul lua closca, o duse la împăratul, iară împăratul, după ce se minuna îndestul de frumusețea și gingășia lor, o duse fetei și-i zise:

- Iată, ți s-au împlinit toate voile; acum, fată mea, să te gatesti de nunta.

- Tata, îți mai zise fată, cine a făcut aste două lucruri trebuie să aibă și marul de aur al zmeului; porunce=te, rogu-te, argin- tarului să aducă pe mesterul care le-a făcut.

Primind porunca asta argintarul, se înfatășa împăratului, rugându-se să-l ierte și zicându-i:

- Cum o să aduc înaintea mamei tale pe mester, fiindcă este un om prost și trenteros și nu este vrednic să vază luminată fată a mamei tale.

Împăratul porunci să-l aducă oricum ar fi.

Atunci argintarul, după ce puse de spală pe Prâslea și-l curăți, îl îmbracă în niste haine noi și-l duse la împăratul, iară împăratul îl înfatășa fetei.

Cum îl văzu fată, îl și cunoscă. Ea nu putu să-și ție lacrimile care o podidiseră, de bucurie mare ce avu, și zise împăratului:

- Tata, acesta este viteazul care ne-a scăpat din mână zmeilor.

Și, dând în genuche, îi sarută mâinile și pe fată și pe dos.

Luându-i seama bine împăratul îl cunoscă și dânsul, macar că foarte mult se schimbase. Îl îmbrățișă și-l sarută de sute de ori. Dar el tagăduia.

În cele mai din urmă, inima lui înduioșată de rugăciunile tatălui său, ale mamei sale și ale fetei care rămasese în genuche rugându-l, mărturisi că în adevăr el este fiul lor cel mai mic.

Prâslea le povesti apoi toată istoria sa, le spuse și cum a ieșit deasupra pământului și le arată și marul de aur al zmeului.

Atunci împăratul, separat, chemă pe feciorii lui cei mai mari; dar ei, cum văzura pe Prâslea, o sfecliră. Iară împăratul întreba pe Prâslea cum să-i pedepsească. Viteazul nostru zise:

- Tata, eu îți iert și pedeapsa să o ia de la Dumnezeu. Noi vom ieși la scara palatului și vom arunca fiecare câte o săgeată în sus și Dumnezeu, dacă vom fi cineva greșiți, ne va pedepsi.

Așa făcure. Iesiră câte trei frații în curte, dinaintea palatului, aruncară săgețile în sus și, când căzură, ale fraților celor mai mari le căzură drept în creștetul capului și-i omorâră, dar a celui mai mic îi căzu dinainte.

Iară dacă îngropară pe frații cei mai mari, făcure nunta mare și Prâslea lua pe fată cea mică. Toată împărăția s-a bucurat că le-a adus Dumnezeu sanatos pe fiul cel mai mic al împăratului și se mândreă, fălindu-se, de vitejiile ce făcuse el; iară după moartea tatâne-sau se sui el în scaunul împărăției, și împărați în pace de atunci și până în ziua de astăzi, de or fi trăind.

Trecui și eu pe acolo și statui de mă veselii la nunta, de unde luai

O bucată de batoc

S-un picior de iepure schiop,

și încălecai p-o să, și v-o spusei dumneavoastră așa.